

**ICCRS
Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale**

**Slujirea
Reînnoirii Carismatice
în Biserica Catolică**

BULETINUL ICCRS

Anul XXXIV, Numărul 1

ianuarie-februarie 2008

In acest număr:

De ce carismele?

- Relatare despre ESCI
- A doua ediție a Școlii pentru Rugăciunea de Vindecare
Benzi desenate: De ce carismele?

FORMAREA LIDERILOR

Revenim!

Carismele pentru edificarea Bisericii.

Recenzie : Evanghelii Nuntiandi

Mărturii despre continente:

Asia

Întrebări către ICCRS

De ce Carismele?

de Jean Plia

Toți cei botezați au primit aceleași haruri esențiale: credința, speranța și iubirea, și viața veșnică în Isus Cristos (*Rom 6 ,23*). Duhul Sfânt de asemenea dă fiecăruia în mod special daruri particulare sau carisme pentru o anumită misiune, pentru o anumită slujire și pentru dezvoltarea și creșterea Bisericii. Aceste daruri sunt date de Domnul, la botez, la mir, sau la efuziune, atunci când vine Duhul Sfânt în viața noastră. Nu sunt date ca o binecuvântare personală. Credinciosul este astfel „echipat” pentru nevoile Bisericii. Carismele determină locul fiecăruia în comunitate și acest lucru ne face capabili și disponibili. Sfântul Paul ne spune : „În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.” (*1Cor 12 ,1*). El ne invită și pe noi să cerem aceste daruri pentru construirea comunității. (*1Cor 14 ,12*).

După botezul său în Iordan, „s-a pogorât Duhul asupra Lui” (*Mc 1,10*). După victoria sa asupra Satanei în deșert, „Isus, plin de puterea Duhului, s-a întors în Galileea” (*Lc 4,14*). El și-a început viața

carismatică învățând mulțimile, poruncind, cu autoritate și putere, duhurilor și vindecându-i pe bolnavi. (Lc 4,31-40)

După Rusalii, apostolii și ucenicii au fost umpluți cu Duh Sfânt. „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod” (*Fapte* 5,12) Există o mare varietate de carisme. Toate sunt împărțite de Duhul Sfânt astfel încât, prin puterea lui în viața noastră noi să devenim „o binecuvântare pentru ceilalți.” (Ef 8:13) Petru ne spune: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (*IPt* 4,10).

În multe locuri din Scriptură ni se dau enumerări de carisme, nici exhaustive, nici restrictive. Duhul Sfânt le dă după necesitățile Bisericii: *Rom* 12,6-8; *Ef* 4,11; *ICor* 12,8-10.

Cele 9 carisme menționate în *ICor* 12,8-10 pot fi grupate în 3 categorii:

A- CARISMELE REVELAȚIEI

1. Cuvântul cunoașterii a fost folosit de Isus cu femeia samariteană la fântâna lui Iacob și ea s-a convertit. În *Fapte* (9,10-18), Anania primește un cuvânt de cunoaștere de la Domnul, și anume că Saul din Tars era în Damasc în casa lui Iuda. Acolo el a fost îndemnat să-și impună mâinile asupra lui Saul, dar Anania s-a îndoit de Saul, care era cunoscut drept un persecutor al credincioșilor. Atunci Isus i-a dat un cuvânt de înțelepciune care i-a revelat planul de mântuire al lui Dumnezeu și planul său cu Saul, acum Paul. Paul a putut să vadă iar și a primit apoi botezul în Duhul Sfânt.

În timpul rugăciunilor de mijlocire care urmează evanghelizării, deseori este un mesaj de cunoaștere care anunță vindecări sau alte semne de eliberare, care în cele mai multe cazuri este confirmat ulterior în mărturie.

Cuvântul de cunoaștere revelează deci situații ascunse, obstacole în calea harului lui Dumnezeu, și stimulează credința care așteaptă obținerea rezultatului la cererile noastre. Legat de această carismă ar putea fi interesant să spun ceva despre așa numitul cuvânt de știință.

Cuvântul de știință vine în timpul învățăturilor, predicilor și rugăciunilor. Isus a folosit acest cuvânt de știință atunci când le-a replicat fariseilor : „Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (*Mt* 22,21)

Cuvântul de știință permite comentarea Scripturilor pentru a lumina și a atinge adunarea sau pentru a respinge argumentele false.

2. Cuvântul de înțelepciune poate fi o viziune interioară, deseori despre viitor, și în misterul răscumpărării poate fi o înțelegere a planului de mântuire al lui Dumnezeu. Ne ajută să vedem cu ochii lui Dumnezeu, să alegem direcția bună, să știm cum să vorbim, pentru ce să ne rugăm, și cum trebuie să ne comportăm pentru a acționa cu prudență și eficiență.

3. Carisma discernerii duhurilor ne permite să știm cu ce duh avem de a face într-o anumită situație: Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, duhul nostru omenesc, sau duhul celui rău, astfel încât să putem evita răul care aduce numai confuzie și dezordine. Carisma discernământului se luptă și ea cu falșii profeți. Ajută la clarificarea confuziilor manifestate în timpul necazurilor, cauzate de traume psihosociale provocate de duhuri rele. Această carismă ne poate arăta clar ceea ce era uitat, ascuns,

pentru a revela problemele psihologice, pentru a alunga răul și pentru a recunoaște, a confirma primirea veritabilelor carisme ale Duhului Sfânt.

B- CARISMELE INSPIRAȚIEI

1. Carisma profetiei. Profetia este un mesaj care vine de la Dumnezeu, dat tuturor. Nu înseamnă că prezici sau anunți viitorul, nici că revelezi fapte ale vieții intime a unei persoane. Inspirația profetică este primită prin cuvinte, imagini, gânduri, viziuni sau vise. Dacă s-a făcut un discernământ și este cu adevărat autentică, profetia construiește comunitatea cu îndemnuri și încurajări. Profetia nu doar vorbește, ci și acționează. De exemplu, dacă este un mesaj de consolare, va consola; un cuvânt de mustrare, va corecta și va conduce la pocăință. Părintele Rufus Pereira scrie: „De când am primit carisma profetiei, discursurile și predicile mele, chiar și cele mai simple, par a schimba viața oamenilor aproape pe loc!”

Pentru Sfântul Paul, carisma profetiei este predominantă celei cântului în limbi ca și efect asupra rugăciunii comunitare deoarece „Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine proorocește, zidește sufletește Biserica.” (*1Cor 14,4*).

2. Carisma vorbirii în limbi este dată de Dumnezeu pentru a-l lăuda în limba Duhului Sfânt (*Rom 8,26*). Sfântul Paul își dorește ca toți corintenii să „vorbească în limbi” (*1Cor 14,5*). Rugăciunea în limbi ne ajută și în rugăciunea personală să cântăm, să binecuvântăm și să aducem mulțumiri lui Dumnezeu. Rugăciunea în limbi este de asemenea și o carismă minunată pentru mijlocire. Când eu mă rog în limbi în timpul mijlocirii, primesc mai multe cuvinte de cunoaștere.

3. Carisma interpretării limbilor nu înseamnă că putem să traducem un mesaj dat prin cântul în limbi la adunare. Cel care vorbește în limbi (sau altcineva din grup) poate primi o interpretare a aceluiși mesaj de la Duhul Sfânt, astfel încât toți cei prezenți să poată înțelege. Atunci, toți pot lua în considerare mesajul și să pună în practică ceea ce Domnul a spus prin cântul în limbi.

C- CARISMELE PUTERII

1. Carisma vindecării, cf. *1Cor 12,9; 28-30*. Acestea sunt roadele misiunii de a evangheliza care a fost încredințată de Dumnezeu Bisericii. ”Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (*Mc 16, 17-18*) Aceste semne vin să confirme Vestea cea Bună că Isus a înviat din morți. Nu este o putere sau un dar personal, ci este un har dat credincioșilor pentru a-i ajuta să fie canale sau instrumente ale puterii vindecătoare a lui Dumnezeu.

2. Credința carismatică este o ungeră specială a credinței care ne ajută să credem în ceea ce Dumnezeu face și ne ajută să colaborăm cu El. Pune în inima noastră încredere, siguranță și chiar certitudinea că ni se va răspunde la rugăciunea noastră.

3. Carisma facerii de minuni/miracole deseori vine din carisma credinței sau este legată de ea. Fără îndoială învierea lui Lazăr este exemplul cel mai bun. Prin credința lui Petru și a lui Paul la Poarta cea Frumoasă a Templului, Isus a vindecat ologul (*Fapte 3,4-10*). „În Listra era un om neputincios de picioare, olog din naștere, care nu umblase niciodată. El ședea jos și asculta pe Pavel când vorbea. Pavel s-a uitat țintă la el, și fiindcă a văzut că are credință ca să fie tămăduit, a zis cu glas

tare: „Scoală-te drept în picioare.” Și el s-a sculat dintr-o săritură, și a început să umble., (Fapte 14,8-10)

Prin mijlocirea lui Padre Pio o tânără oarbă din naștere a început să vadă, chiar dacă ochii ei nu aveau pupile.

Să rămânem într-o atitudine de recunoștință și să mulțumim Duhului Sfânt pentru carismele pe care le dă tuturor credincioșilor. Ele ne ajută să înfăptuim mari lucrări de credință în Cristos (*In* 14,12). Sfințenia este rodul vieții lui Dumnezeu în noi; carismele sunt instrumentele faptelor lui. Hai să trăim deci plinătatea revărsării Duhului Sfânt. Hai să ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt astfel încât Cristos să poată fi glorificat în toți aceia care îi aparțin

Relatare asupra Întâlnirii ESCI din Varșovia

de Dariusz Jeziorny

Profitând de oportunitatea oferită de Sărbătorirea a celei de a 40-a aniversări a CCR în Varșovia, Subcomitetul European al ICCRS-ului (ESCI) s-a adunat cu o zi înaintea acestei celebrări, adică pe 26 septembrie 2007.

A fost ultima întâlnire a acestui subcomitet în vechea formulă. S-au atins mai multe probleme. Mai întâi de toate, Kim-Catherine-Marie Kollins (coordonator al proiectului ICCRS „Operațiunea Camera de Sus,”) și Oreste Pesare (Directorul Biroului ICCRS) au prezentat ideea numită „Rusaliile Națiunilor”. Acesta este un proiect format din două părți, care va integra „Operațiunea Camera de Sus, (care va avea loc între 2-10 mai 2008), cu celebrarea Rusaliilor pe 11 mai 2008. Scopul acestui proiect este de a uni diverse realități carismatice în diverse locuri, în aceeași perioadă, pentru a răspândi și a trăi cultura Rusaliilor în lumea contemporană, conform chemării Sfântului Părinte. A fost pregătit un CD special pentru a promova acest proiect și a fost distribuit gratis reprezentanților tuturor țărilor europene. ESCI a aprobat acest proiect, care mai târziu a fost prezentat delegaților aflați la Varșovia, ca și posibil proiect de realizat și în țările lor.

O altă problemă atinsă de Subcomitetul European ICCRS, a fost aceea de a avea statute și de a înființa Comitete Naționale de Slujire în țările europene. Această problemă este privită drept una foarte sensibilă deoarece în unele state a condus la grave diviziuni în cadrul mișcării carismatice. ESCI este conștient de faptul că este o problemă delicată și membrii săi nu vor sub nici o formă să o evite. Misiunea ESCI este aceeași cu a ICCRS-ului: slujirea și sprijinirea CCR pentru a găsi soluții în situații dureroase. Ideea aparține ESCI de a rămâne flexibili în acest domeniu, deoarece realitățile carismatice din diversele țări au necesități și circumstanțe istorice de dezvoltare diferite. Dar Michelle Moran și Charles Whitehead au fost rugați să pregătească niște criterii generale despre ideea și identitatea de Comitet Național de Slujire.

ESCI a discutat de asemenea și activitățile viitoare ale ICCRS-ului și despre implicarea Reînnoirii Carismatice Europene în acestea. Calendarul pare a fi destul de plin și Subcomitetul European își afirmă sprijinul în promovarea viitoarelor evenimente ICCRS.

În cele din urmă, delegații Comitetelor Naționale de Slujire din țările europene au ales 4 noi membrii pentru Subcomitet. Numele lor sunt: Jude Muscat din Malta, Katerina Lachmanova din Republica Cehă, Pierre Chieux din Franța și Laszlo Gorove din Ungaria. Ei s-au alăturat lui Michelle Moran (Președinte ICCRS), Fr. Renato Tisot și lui Dariusz Jeziorny (membrii ai Consiliului ICCRS), și lui Oreste Pesare, Kees Slijkerman, care a și rămas în funcția de secretar, lui Christof Hemberger din Germania, ca reprezentant al tinerilor, și lui Charles Whitehead, cooptat ca și consilier. ESCI și-a prezentat mulțumirile lui Kim Kollins care a slujit pentru unitatea CCR la nivel european timp de mulți ani, și a participat în Comitet încă de la începuturile sale din 2000.

ICCRS prezintă:

Francisc și Judith Mc Nutt

Școala de rugăciune de vindecare

a II –a ediție

Vă așteptăm!

ICCRS se bucură să vă anunțe că este în curs să planifice o altă conferință cu Ministerul Creștin de Vindecare (Francisc și Judith Mc Nutt).

Data: 20-25 octombrie 2008

Locul: Jacksonville, Florida, SUA

Această a doua conferință va merge mai în profunzime decât prima, așa încât toți cei care au participat anul acesta se pot întoarce cu beneficii la această experiență. În același timp, încurajăm pe fiecare care nu a putut să vină la conferința din aprilie să vină la aceasta. Veți putea participa pe deplin chiar dacă nu ați venit la prima conferință. Tema va fi: „A deveni o persoană transformată și o Biserică transformată prin puterea de vindecare a lui Isus Cristos”.

Co-sponsorizat de Comitetul de Slujire Națională a Statelor Unite

Nou: cartea „Îndrumări pentru rugăciuni de vindecare” de către Comisia Doctrinară a ICCRS-ului
Această broșură va fi de mare folos celor care caută să continue activarea lor în ministerul de vindecare a lui Isus, reamintind promisiunea dată de el discipolilor „ei vor impune mâinile pe bolnavi și se vor vindeca...” (Mc 16,18).

Pentru comandă: Guidelines on Prayers for Healing, ICCRS, Vatican City 2007, 53 pages

Preț : 5 euro plus taxele poștale

Disponibilă doar în engleză

BULETINUL ICCRS

- Începând cu ianuarie 2005 buletinul se distribuie prin E-MAIL către toți abonații noștri care au posibilitatea de a se conecta la Internet. Prețul recomandat este de 20 euro/ an (sau echivalentul)
- Buletinul va fi trimis prin POȘTĂ numai celor care solicită expres acest serviciu prin formular și achită 30 euro/ an (incluzând cheltuielile de expediție)
- Abonamentele gratuite la Buletinul ICCRS se vor acorda NUMAI prin E-MAIL și NUMAI celor din țările mai puțin dezvoltate, care solicită în mod expres aceasta prin formular. Aceste solicitări trebuie reînnoite anual. ICCRS își rezervă dreptul de a șterge din lista de abonați orice persoană care nu și-a reînnoit abonamentul pe anul curent.

Deci vă invităm să vă reînnoiți abonamentul ACUM trimițându-ne sau confirmându-ne adresa de e-mail la care doriți să primiți Buletinul. Vă rugăm să rețineți să ne anunțați eventuala schimbare de adresă. Astfel vă vom putea asigura expedierea Buletinului fără întrerupere. În plus, vă rugăm să ne trimiteți contribuția financiară cât mai curând posibil. Suportul dvs. financiar este esențial pentru a ne ajuta să continuăm redactarea și distribuirea Buletinului.

Vă rugăm să nu uitați să însoțiți slujirea noastră cu rugăciunile dvs. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare cu Duhul Său Sfânt.

Vă rugăm completați, semnați și trimiteți acest formular (incluzând mandatul, cecul sau detaliile cardului dvs) la: ICCRS, Palazzo della Cancelleria, 00120, Vatican, Europa

BULETINUL ICCRS - ABONAMENT PERSONAL

NUME.....
PRENUME.....
ADRESA.....
LOCALITATE.....
JUDEȚ/SECTOR.....
COD POȘTAL.....
ȚARA.....
TELEFON.....
MOBIL.....
FAX.....
E-MAIL.....
E-MAIL 2.....

(de bifat) – Doresc să primesc Buletinul ICCRS pe e-mail, dar nu pot achita

Doresc să : (de bifat)

- inițiez
 - reînnoiesc
 - anulez
- abonamentul meu la Buletinul ICCRS
- prin E-MAIL
 - prin POȘTĂ

Limba pe care o aleg este: (de bifat)

- engleză
- italiană
- franceză
- spaniolă
- germană
- portugheză

DETALII DE PLATĂ

Atașez: (de bifat)

- abonament standard prin E-MAIL : 20 euro (sau echivalentul)
- abonament prin POȘTĂ : 30 euro
- număr de exemplare.....
- cost.....
- donație pentru un abonat fără posibilități.....
- donație suplimentară pentru misiunea ICCRS.....

Plată: (de bifat)

- cash (prin mandat poștal)
- prin transfer bancar:
 - o numai pentru Italia: Banca din Roma, nr. cont 65056232, ABI 03002, CAB 05022
 - o numai pentru țările UE : la ICCRS, Banca di Roma, IBAN IT45G0300205022000065056232 & B.I.C BROMITR1211

Notă: în afara UE, vă rugăm să nu apelați la transfer bancar, deoarece taxele pentru noi sunt mari.

- prin card de credit: (de bifat):

- o VISA
- o EUROCARD
- o MASTERCARD
- o AMERICAN EXPRESS

Număr card.....

Data expirării.....

Semnătura titularului cardului.....

Semnătura cumpărătorului.....

DE CE CARISMELE?

Biserica, comunitate a carismelor (24.VI.1992)

1Cor 12.11: “Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebi, după cum voiește”

“Extraordinare sau simple și umile, carismele sunt haruri ale Duhului Sfânt care au, direct sau indirect, o utilitate eclezială, fiind rânduite spre creșterea Bisericii, spre binele oamenilor și după trebuințele lumii.” (CBC 799 – vezi Cristifideles Laici 21-24).

“Pe lângă acestea, sunt *harurile speciale* numite și carisme... Oricare ar fi caracterul lor, uneori extraordinar, ca darul minunilor sau al limbilor, carismele sunt rânduite în vederea harului sfințitor și au ca scop binele comun al bisericii. Ele sunt în slujba iubirii care zidește Biserica.” (cf *1Cor* 12) CBC 2003.

“În numele Domnului Isus Cristos și în numele Apostolilor Petru și Paul, vrem să îi îndemnăm pe toți cei care sunt adevărați evanghelizatori datorită carismelor Duhului Sfânt și mandatului Bisericii, să fie vrednici de vocația lor și să și-o exercite fără reținerea vreunei îndoieli sau temeri, și să nu negligeze condițiile care nu numai că fac posibilă evanghelizarea, dar o fac să fie și activă și rodnică” (Evanghelii Nuntiandi 74)

FORMAREA LIDERILOR

Un supliment la Buletinul ICCRS

Vol. XIV, numărul 1/ianuarie-februarie 2008

Privește din nou! (carisme pentru construirea Bisericii)

Privire asupra „Evanghelii Nuntiandi”

de Michelle Moran

IDEI PRINCIPALE ALE ÎNVĂȚĂTURII

Biserica există pentru a evangheliza

Evanghelizarea este o datorie de bază a poporului lui Dumnezeu

Metodele de evanghelizare trebuie să fie relevante din punct de vedere cultural

Duhul Sfânt este principalul agent de evanghelizare

Îmi imaginez situația în care auzi de o nouă piscină de înot care s-a deschis în orașul tău. Pleci să arunci o privire la noua facilitate și ești foarte impresionat. Clădirea este foarte atractivă, admiri facilitățile și întâlnești oameni interesanți. Totuși pe măsură ce ești înconjurat de personalul de acolo începi să simți că ceva nu este chiar în regulă. Toți admiră frumoasa piscină de înot și starea artei complexului sportiv dar nimeni nu înoată în apă. Această situație poate fi folosită uneori ca o analogie pentru Biserică. Ni s-a spus că „întreaga Biserică este misionară și că lucrarea de evanghelizare este o datorie de bază a poporului lui Dumnezeu” (EN 59). Totuși uneori, eșuăm în îndeplinirea acestui mandat misionar și putem să devenim prea copleșiți, căutând sau focalizându-ne prea mult pe asigurarea costurilor misiunii.

Unul din harurile Reînnoirii Carismatice este Botezul în Duhul Sfânt. Noi știm că atunci când Dumnezeu binecuvântează poporul său cu revărsarea Duhului, această binecuvântare nu poate fi ținută sau pur și simplu păstrată în noi înșine. Există o dorință de a o împărtăși cu ceilalți. Într-adevăr, la Rusalii când a fost această primă revărsare a Duhului, apostolii ar fi putut doar să stea în cenacol bucurându-se de ungere, dar, într-un fel, acest lucru nu este posibil pentru că suntem umpluți cu Duhul Sfânt pentru a fi trimiși. Există de aceea o legătură directă între Duhul Sfânt și evanghelizare. De aceea, atât de multe comunități și grupuri de rugăciune din Reînnoirea Carismatică sunt centrate puternic pe evanghelizare. Trebuie să punem darurile în slujba Bisericii întregi. În sens larg, nu căutăm doar să atragem persoanele în RCC, ci avem de asemenea mandatul să abilităm întreaga Biserică să devină mai misionară.

În 1975, Papa Paul al VI a scris Exortăția Apostolică „Evanghelii Nuntiandi” – „Evanghelizare în lumea modernă”. Acesta este poate cea mai concisă învățătură a Bisericii despre evanghelizare. Înainte

de aceasta, cuvântul evanghelizare nu a fost folosit prea mult în cercurile catolice. Totuși Papa Paul al VI-lea a fost capabil să accentueze puternic faptul că „evanghelizarea este de fapt harul și vocația proprie a Bisericii, identitatea ei cea mai adâncă. Ea există pentru a evangheliza...” (EN14). Documentul începe prin înrădăcinarea fermă a evanghelizării în viața și ministerul lui Isus. El a fost foarte clar în legătură cu misiunea lui de a „proclama Vestea cea Bună a Împărăției lui Dumnezeu” (Lc 4,43). În consecință, Biserica s-a născut din activitatea evanghelizatoare a lui Isus și a celor doisprezece. Într-un anumit sens evanghelizarea este un proces continuu. Pot exista momente specifice de convertire și transformare, dar noi suntem întotdeauna în procesul de a fi evanghelizați pe măsură ce creștem ca discipoli ai lui Isus. Acest lucru este, de asemenea, adevărat pentru Biserică „care este evanghelizată prin convertirea constantă, prin convertire continuă și reînnoire cu scopul de a evangheliza lumea cu credibilitate” (EN15).

În ultimii zece ani ai vechiului mileniu s-a pus un accent special pe evanghelizare. Au fost o mulțime de inițiative și programe care au apărut în acest timp, multe dintre ele venind prin Reînnoirea Carismatică. Totuși, atunci când ceva iese la lumină și primește atenție specială, putem vedea lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Îmi amintesc un timp când aici în Anglia aproape fiecare nouă inițiativă pastorală conținea cuvântul evanghelizare în titlul ei. Cuvântul a devenit așa de răspândit încât a început să își piardă adevăratul său înțeles. Papa Paul a fost foarte clar în definirea evanghelizării. El a precizat că „pentru Biserică evanghelizarea înseamnă a duce Vestea Bună la toate clasele omenirii și prin influența ei să transforme omenirea din interior și să o reînnoiască”(EN18).

Deci evanghelizarea are o dimensiune personală – noi toți suntem chemați la o viață nouă - dar există de asemenea, o responsabilitate de a evangheliza societatea căreia îi aparținem și lumea în care trăim.

Papa Paul al VI-lea a scos în evidență trei aspecte esențiale ale evanghelizării:

- (i) **Mărturia vieții:** „Dincolo de orice, Evanghelia trebuie să fie proclamată de martori” (EN21). Modul în care ne trăim viețile poate schimba ceva pentru ceilalți și pentru lumea în care trăim. Sf. Paul ne îndeamnă „să strălucim în lume ca stele luminoase pentru că ni s-a oferit cuvântul vieții” (Fil 2,15-16). Totuși, mărturia vieții de una singură rămâne insuficientă.
- (ii) **Proclamarea:** „Vestea bună proclamată prin mărturia vieții mai devreme sau mai târziu trebuie să fie proclamată prin cuvântul vieții. Nu există evanghelizare adevărată dacă numele, învățătura, viața, promisiunile Împărăției și misterul lui Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu, nu sunt proclamate.” (EN 22).
- (iii) **Slujirea:** un semn clar de evanghelizare este atunci când există slujiri adresate omenirii.

Examinând aspectele centrale ale evanghelizării, Papa Paul al VI-lea privește la aspectele practice. Cum evanghelizăm efectiv? Clar, trebuie să folosim metode care se potrivesc circumstanțelor noastre particulare de timp, loc și cultură (EN 40). Suntem încurajați să fim creativi în demersurile și metodologiile noastre și să folosim într-un mod adecvat metodele moderne cum ar fi mass-media. Un accent special este pus pe predicarea vie, folosind din plin liturgia cuvântului, instruirea catehetică atât acasă, cât și la școală. Într-adevăr, prin evanghelizare credința noastră devine cu adevărat vie. „Rolul evanghelizării este tocmai acela de a educa oamenii într-o manieră care să conducă pe fiecare creștin să trăiască Sacramentele ca adevărate Sacramente ale credinței și să nu le primească pasiv sau să le subestimeze.” (EN 47).

Construind Conciliul Vatican II, Papa a accentuat puternic că evanghelizarea este o datorie de bază a poporului lui Dumnezeu. Sarcina revine întregii Biserici, iar în Biserică fiecare are de îndeplinit diferite sarcini de evanghelizare. În lume, Duhul Sfânt prin Reînnoirea Carismatică a adus mii de oameni la viață și i-a făcut să crească mai încrezători în împărtășirea Veștii Bune cu cei pe care îi întâlnesc. Poate că ar fi bine să privim la expresia noastră particulară a RCC și să vedem cum răspundem chemării de a evangheliza. Papa Paul al VI-lea ne reamintește că „evanghelizarea nu va fi

niciodată posibilă fără acțiunea Duhului Sfânt. Tehnicile de evanghelizare sunt bune, dar chiar și cea mai avansată dintre ele nu poate să înlocuiască acțiunea delicată a Duhului Sfânt. Cea mai perfectă pregătire a evanghelizării nu are efect fără Duhul Sfânt (EN 75). Există de asemenea, o puternică încurajare „de a ne ruga fără încetare Duhului Sfânt cu credință și fervoare și să ne lăsăm să fim călăuziți cu prudență de el”.

Lumea în care trăim este una care însetează după autenticitate și așa în toate activitățile noastre de evanghelizare trebuie să ne asigurăm că dăm o mărturie autentică de viață și cuvânt. Documentul trage o concluzie, punând trei întrebări provocatoare tuturor evanghelizatorilor. (1) Crezi cu adevărat ceea ce proclami? (2) Trăiești ceea ce crezi? (3) Predici cu adevărat ceea ce trăiești? (EN 76). Poate ai putea să petreci câteva momente reflectând asupra acestor întrebări pentru tine însuși.

Îmi amintesc că la a 30-a aniversare a exortației apostolice „Evangelia Nuntiandi” a avut loc o celebrare specială la Catedrala Westminster din Londra. Am privit la câteva dezvoltări semnificative care au avut loc în evanghelizare și i-am mulțumit lui Dumnezeu. La sfârșitul serii ne-am rugat pentru curaj și putere pentru a continua să mergem mai departe ca ambasadori ai Veștii Bune. Apoi ultimul verset al marelui angajament pare să fie un cuvânt adecvat pentru a ne baza pe „să știți că Eu sunt cu voi până la sfârșitul timpurilor.” (Mt 28,20). Domnul a promis să fie cu noi, deci să continuăm să mergem încrezători pe măsură ce căutăm să fim credincioși chemării la evanghelizare.

Întrebări pentru discuție:

Privind la cele 3 aspecte esențiale ale evanghelizării:

1. Cum dai mărturie despre Domnul în viața ta personală și în viața grupului tău de rugăciune/parohiei?
2. Citește *1Pt 3,15*. Ce oportunități ai ca individ sau ca grup de a proclama mesajul Veștii Bune? Ce altceva mai poate fi făcut?
3. Citește *Iac 2,14-17*. Cum evanghelizezi tu ca persoană sau ca grup de rugăciune prin slujiri practice? Ce altceva se poate face mai mult?

„În 1975, Papa Paul al VI a scris Exortația Apostolică „Evangeliile Nuntiandi” – „Evanghelizare în lumea modernă”. Acesta este poate cea mai concisă învățătură a Bisericii despre evanghelizare. Înainte de aceasta, cuvântul evanghelizare nu a fost folosit prea mult în cercurile catolice. Totuși Papa Paul al VI-lea a fost capabil să accentueze puternic faptul că „evanghelizarea este de fapt harul și vocația proprie a Bisericii, identitatea ei cea mai adâncă. Ea există pentru a evangheliza...”.

Suntem încurajați să fim creativi în demersurile și metodologiile noastre și să folosim într-un mod adecvat metodele moderne cum ar fi mass-media. Un accent special este pus pe predicarea vie, folosind din plin liturgia cuvântului, instruirea catehetică atât acasă, cât și la școală. Într-adevăr, prin evanghelizare credința noastră devine cu adevărat vie. „Rolul evanghelizării este tocmai acela de a educa oamenii într-o manieră care să conducă pe fiecare creștin să trăiască Sacramentele ca adevărate Sacramente ale credinței și să nu le primească pasiv sau să le subestimeze.”

Mărturii de pe continente:

ASIA – Seminar de Viață în Duhul Sfânt pentru seminaristi

de Fr. James Shin

Astăzi trăim într-o epocă a Duhului Sfânt. Mișcarea Reînnoirii Carismatice Catolice are o istorie scurtă, de 40 de ani, în cadrul Bisericii Catolice. Totuși, în acest timp scurt s-a răspândit cu rapiditate în întreaga lume și a adus multe roade de atunci. Cu toate aceste realizări spirituale minunate, nu putem însă nega faptul că trăim încă într-o lume în care știința se dezvoltă fără considerente etice, cultura materialistă e în expansiune, iar individualismul e din ce în ce mai mare. În aceste circumstanțe familiile sunt destrămate, tinerii rătăcesc, iar acolo unde intelectualii nu văd adevărul, decăderea morală și laxismul sexual agravează confuzia acestei lumi. Nimic – nici cultura, nici cunoașterea, nici noua tehnologie – nu poate să pună capăt sau să schimbe acest declin haotic. Biserica și credința sunt singurele alternative care pot să îi conducă pe oameni în direcția bună. Este mai stringent ca oricând ca noile Rusalii să fie vestite celor care sunt prinși în capcana materialismului și să îi conducă pe aceștia la o viață spirituală mai profundă. Mai mult, este responsabilitatea Bisericii să își reînvioreze programele misionare și să îi conducă pe oameni la Duhul Sfânt.

La o conferința RCC din aprilie 2006, participanților li s-a cerut să spună care consideră că este cea mai mare piedică în calea RCC în ultimii 40 de ani. În mod ironic, mulți dintre ei au răspuns că preoții și diviziunea din sânul Bisericii sunt principalele obstacole pentru RCC. Pentru a schimba aceasta, este necesar ca la nivelul educației din seminar să se instituționalizeze studiul și teoria Duhului Sfânt. Trebuie să existe o cercetare permanentă asupra acestui subiect și să se sistematizeze în cadrul teologiei.

Recent, SNRCC din Coreea a avut ocazia de a susține un Seminar de Viață în Duhul Sfânt pentru seminaristii din cadrul seminarului Incheon. A fost pentru prima dată când s-a ținut un seminar de Viață în Duhul Sfânt într-un seminar din Coreea. Peste 80 de seminaristi, incluzând diaconi, au participat la un program de 5 zile ținut de preoți și persoane consacrate. La început, prejudecățile cu privire la Seminar i-au împiedicat și se implice total, dar pe măsură ce Duhul Sfânt ne călăuzea, atmosfera s-a umplut de entuziasm, iubire și bucurie. În aceste 5 zile le-am susținut întreg programul clasic: lauda, învățăături, îndrumare, spovadă, rugăciune cu impunerea mâinilor și Sf. Liturghie. Și, slavă lui Dumnezeu, seminaristii au putut astfel să experimenteze iubirea copleșitoare a Sf. Treimi prin efuziune. Studenții se rugau în limbi, au avut loc momente de iertare și reconciliere și aceasta a condus la vindecarea rănilor lor interioare.

După program am aflat din mărturii că persoanele de la acel seminar avea răni profunde de suferință. Două accidente de mașină, unul într-un pelerinaj, iar altul la întoarcerea de la o activitate de voluntariat, au apăsat greu asupra atmosferei de la seminar. În aceste accidente au murit trei studenți din parohie, iar un seminarist a rămas paralizat ca urmare a unei afecțiuni la coloana vertebrală. Șocați, unii seminaristi au pus sub semnul îndoielii vocația lor și iubirea lui Dumnezeu. Ei se întrebau “Dacă Dumnezeu ne iubește într-adevăr, cum s-a putut întâmpla așa ceva unor studenți buni?” Mai mult, ei s-au simțit vinovați pentru moartea studenților și pentru paralizia prietenului lor. Cu toate acestea, în momentul când au avut o întâlnire personală cu Isus la efuziune și a avut loc acea experiența intimă cu Duhul Sfânt, nu numai că vocația lor a fost întărită, dar și rănilor lor interioare au fost vindecate.

Între timp, unul din studenți a avut un mare curaj să mărturisească în public că el își ura colegii din cauza că aceștia îl excludeau constant din grupul lor. Apoi și-a cerut iertare față de ei, căci era din vina lui. După mărturisirea lui, colegii au fost profund mișcați și au venit la el, îmbrățișându-l cu iubire.

Atmosfera apăsătoare din seminar s-a transformat, după încheierea Seminarului de Viață în Duhul Sfânt, într-o atmosferă luminoasă, plină de bucurie.

Roadele bune ale seminarului s-au răspândit și în alte seminarii din Coreea. Ca urmare, trei Universități Catolice au luat decizia de a organiza un Seminar de Viață în Duhul Sfânt pentru toți seminariștii în 2008.

Din aceasta experiență putem confirma încă o dată importanța susținerii unei călăuziri corecte în RCC și în cadrul Seminarului de Viață în Duhul Sfânt.

În acest moment, în Coreea Biserica Catolică nu are suficienți lideri carismatici și voluntari pentru a-i instrui pe credincioșii care participă pentru prima dată la un Seminar de Viață în Duhul Sfânt. Ca urmare, multe persoane care fac o experiență spirituală nu reușesc să o înțeleagă bine. Mulți alții nu știu să folosească sau folosesc greșit darurile pe care le-au primit de la Duhul Sfânt. Din acest motiv sunt absolut necesare instruirea și formarea mai multor lideri și voluntari care să le ofere călăuzire acestor începători. Convingerea mea fermă este că stă în misiunea și responsabilitatea RCC să îi formeze bine pe lideri și voluntari, pentru ca ei să îi conducă pe oameni la experiența cu Duhul Sfânt și la o mai bună înțelegere a acesteia.

Întrebări către ICCRS

Vă rugăm să ne trimiteți întrebările dvs la newsletter@iccrs.org sau la fax: 0039-06-69887530

1. Dacă am comis un păcat de moarte cu un preot, îmi este permis să spovedesc acest păcat către același preot cu care l-am comis?

Această întrebare mi-a fost adresată la o conferință în Africa Centrală. Din fericire, aveam cu mine un preot și am putut da un răspuns. Această situație este tratată în Codul de Drept Canonic #977. Dacă păcatul este împotriva celei de-a 6-a porunci, persoanei nu îi este permis să mărturisească păcatul aceluiași preot cu care l-a comis (exceptând situația de pericol de moarte)

2. (O altă întrebare a fost pusă de către o infirmieră tot în Africa Centrală) Sunt infirmieră și fac voluntariat la o clinică de planificare familială. Noi am distribuit D.I.U. femeilor fără să le spun că este un dispozitiv abortiv. Știind că metodele de contracepție sunt împotriva învățaturii Bisericii Catolice, pot să mă mai împărtășesc?

Aveți dreptate că toate formele de contracepție (planificarea familială naturală nu este contracepție) sunt interzise de Biserică deoarece ele contravin legii naturale. A ști că DIU este un dispozitiv abortiv și a participa la distribuirea acestuia este o acțiune păcătoasă. Pentru a fi în mod personal vinovat de păcatul de moarte trebuie să fie trei condiții prezente (vezi CBC #1897): materie gravă, cunoștință deplină și consimțământ deliberat. Pentru a primi Sf. Împărtășanie trebuie să fiți catolică și în stare de har, adică fără păcat de moarte. Spuneți că ați știut că DIU este un dispozitiv abortiv și deci este împotriva învățaturii Bisericii și că ați făcut voluntariat în distribuirea acestuia.

Neliniștea în conștiință pe care o aveți este un indicator clar că aveți nevoie de sacramentul spovezii. Deci căutați un preot cât mai repede și mărturișiți clar ce ați făcut, știind că Dumnezeu iartă dacă există o căință sinceră. Apoi îl veți putea primi din nou pe Domnul Isus în Preasfântul Sacrament.

3. Sunt foarte supărată deoarece o bună prietenă de-a mea, o catolică foarte devotată, mi-a spus că RCC nu este legitimă. Ce a vrut să spună cu aceasta și ce îi pot răspunde?

Poate ar trebui să clarificați cu dânsa ce înțelege prin „legitimă”. Dacă prin acest termen înțelege că nu este permisă de Biserica Catolică, atunci face o eroare foarte mare, deoarece avem documente clare ale Papilor recentți (Paul al VI-lea, Ioan Paul al II-lea și Benedict al XVI-lea) care cu toții au încurajat în repetate rânduri RCC și au laudat răspunsul pe care milioane și milioane de catolici l-au dat Duhului Sfânt în ultimii 40 de ani. Vă îndemn să vă procurați cartea „Atunci Petru s-a ridicat...” (distribuită de ICCRS) care citează multe din afirmațiile acestor Papi.

A merge mai departe și a insinua că RCC nu este de la Dumnezeu înseamnă a intra pe un teren periculos și a nega lucrarea și acțiunea lui Dumnezeu-Duhul Sfânt. Poate că prietena dvs. a fost influențată de anumite publicații negative care tind să aibă o înțelegere falsă a Bisericii. Desigur că au existat abuzuri și devieri din partea unor indivizi din cadrul RCC, dar aceasta nu face ca RCC să nu fie o acțiune profundă a lui Dumnezeu-Duhul Sfânt în zilele noastre.

4. Am vizitat Israelul și la Râul Iordan am văzut grupuri mari de oameni, probabil creștini, care coborau în râu și erau scufundați de un ministru, câte doi deodată. Acesta este un botez valid?

Răspunsul este pur și simplu nu. Ei puteau să facă o reînnoire a promisiunilor de la botez printr-o scufundare simbolică în apele râului, ceea ce este permis, dar Botezul poate fi primit în mod valid o singură dată în viața unei persoane. Dacă ceea ce ați văzut era o tentativă de Botez, atunci evenimentul la care ați asistat ar fi un Botez invalid. Ministrul Botezului poate boteza câte o singură

persoană odată și trebuie să folosească formula trinitară: „... eu te botez în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”, fie în timp ce toarnă apă pe capul persoanei care se botează, fie scufundând de 3 ori persoana în apă în timp ce sunt pronunțate cuvintele.

Multe secte evanghelice și fundamentale trec printr-un botez simbolic care poate fi invalid. Ei nu cred că Botezul este un sacrament și că are legătură cu mântuirea unei persoane, ci consideră că este doar un semn exterior a ceea ce deja s-a întâmplat când persoana l-a acceptat în mod public pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor personal.

Eu însumi am asistat la aceasta la o piscină din Uganda Centrală și am stat de vorbă cu misionarul american, care era dintr-o sectă evanghelică. Era foarte convins că botezul nu are nici un efect asupra mântuirii unei persoane și susținea că este simbolic, așa cum un cuplu face schimb de verighete ca semn al iubirii și dăruirii lor reciproce.

Biserica a învățat dintotdeauna că Botezul este necesar pentru mântuire și înlătură pata păcatului originar, făcându-ne copii ai lui Dumnezeu. Aș încuraja o lectură a Catehismului Bisericii Catolice, începând de la numărul 1212. Rețineți că forma obișnuită a botezului este cu apă, folosindu-se formula trinitară, dar există și botezul dorinței și botezul sângelui.

5. Îmi puteți spune care este poziția Bisericii Catolice referitor la practica de a împrăștia cenușa unei persoane decedate? Sora mea dorește să îndeplinească dorința tatălui meu de a i se împrăștia cenușa pe muntele său preferat, dar eu nu mă simt deloc împăcată cu aceasta. Vă rog să mă sfătuiți.

Întrebarea aceasta devine tot mai răspândită pe măsură ce tot mai mulți catolici aleg incinerarea în locul înmormântării.

Mai întâi să începem cu incinerarea. Aici voi cita din Canon 1176 secțiunea 3: „Biserica recomandă cu căldură să se respecte obiceiul pios al îngropării trupurilor celor răposați; cu toate acestea, nu interzice incinerarea, decât dacă a fost aleasă din motive care sunt contrare învățăturii creștine”. Deci care ar fi motivele contrare învățăturii creștine? Comentariul la legea canonică stipulează: „Sfântul Scaun a afirmat că trebuie să se interzică permisiunea de a incinera numai atunci când aceasta are la bază un spirit sectar, ură pentru religia catolică sau pentru Biserică, sau o negare a doctrinei creștine”

Cu privire la cum se procedează cu cenușa, Catehismul Bisericii Catolice #2300 ne dă instrucțiuni pentru înmormântarea celor dragi ai noștri: „Trupurile răposaților trebuie tratate cu respect și dragoste, în credința și speranța învierii. Îngroparea celor morți este o faptă de milostenie trupească; ea îi cinstește pe fiii lui Dumnezeu, temple ale Duhului Sfânt” (vezi Tobia 1,16-18).

A împrăștia cenușa celor răposați constituie așadar o lipsă de respect pentru rămășițele pământești ale celui decedat. Aceasta ar trebui îngropată în pământ sfințit sau într-o nișă de mausoleu. În multe districte există reglementări guvernamentale cu privire la cum trebuie să se procedeze cu rămășițele pământești și acestea sunt de multe ori încălcate de oameni cu intenții bune.